

Arrest

nr. 156 778 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Mr. S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tamil origine, afkomstig uit Thirunagar gelegen in het Kilinochchi district en beschikt u over de Sri Lankaanse nationaliteit. U diende hier een eerste asielaanvraag in op 5 december 2008 waarin u verklaarde uit vrees voor gedwongen rekrutering door de Tamiltijgers begin oktober 2008 van Thirunagar naar Colombo te zijn gevlucht. Nadat twee van uw ooms werden doodgeschoten door de Sri Lankaanse politie, verliet u op 12 oktober 2008 Sri Lanka. U reisde via Afrika per vliegtuig naar Europa. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een geboorteakte en een vertaling hiervan neer. U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn. De dienst voogdij nam na een

onderzoek de beslissing dat u op 13 januari 2009 een leeftijd had van minstens 18,3 jaar oud. Op 24 november 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) terzake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers kon er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Kilinochchi en uw ingeroepen problemen met de Tamiltijgers aldaar. U legde evenmin overtuigende verklaringen af over uw verblijfplaats(en), de door u afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten alvorens u België bereikte. U ging hiertegen in beroep en legde hierbij nog een Postal ID Card neer, een brief van de grama van niladhari en een persknipsel inzake de verdwijning van uw twee ooms. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) ging op 20 april 2010 eveneens over tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming. Het cassatieberoep dat u hiertegen aanhangig maakte werd door de Raad van State verworpen op 16 juni 2010.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar reisde naar Duitsland in maart of april 2013 waar uw tante woonachtig is. Volgens uw verklaringen verbleef u er een negental maanden. U vroeg er asiel aan, maar uw aanvraag werd geweigerd. U verklaarde zich daarop in België een tweede keer vluchteling op 28 januari 2015. U stelde hierbij dat uw eerder aangehaalde vluchtmotieven tijdens uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel zijn. U vreest bij uw terugkeer naar Sri Lanka te zullen worden opgepakt op de luchthaven van Colombo wegens uw vermeende banden met het "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam). U wordt nog steeds gezocht door de Sri Lankaanse politie. U werd intussen thuis door de politie opgeroepen voor een verhoor. Toen u geen gehoor gaf aan deze oproeping, werd uw vader verhoord. Hij werd dezelfde dag nog vrijgelaten. Hier in België bent u geen lid van een politieke organisatie noch een sociale vereniging. U neemt wel af en toe deel aan Tamilprogramma's georganiseerd door de vereniging "TCO". Zo woonde u de "heldendag" bij, waarbij overleden Tamilstrijders worden geëerd. U hebt ook deelgenomen aan de sportdag van TCO. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een oproepingsbrief neer van de Sri Lankaanse politie dd. 7/10/2014 en een Engelse vertaling.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet. Hierbij dient gewezen te worden op het feit dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit en verblijf in Kilinochchi, noch aan de door u uiteengezette asielmotieven. Doorheen uw verschillende verklaringen heeft u geen duidelijk zicht geboden op uw recente verblijfplaatsen en op de motieven waarop u uw asielaanvraag baseerde en die verbonden zijn aan uw verblijf in het noorden van Sri Lanka. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd. Bovendien stelde de RvV vast dat u de asielinstanties probeerde te misleiden door het voorleggen van een vervalst identiteitsdocument. U legde ter terechtzitting nog een "Postal ID Card" voor uitgereikt op 8 april 2006, waarbij duidelijke mankementen werden vastgesteld (zie eerste asielaanvraag). De RvV oordeelde daarop dat het geen origineel stuk betrof maar een ingevulde kleurenkopie, waarmee u dus uw identiteit nog steeds niet heeft aangetoond. Het cassatieberoep dat u tegen de weigeringsbeslissing indiende bij de Raad van State werd eveneens verworpen. U diende een tweede asielaanvraag in, waarin het CGVS besloot deze aanvraag in overweging te nemen. Echter, slaagde u er opnieuw niet in het CGVS te overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Sri Lankaanse autoriteiten of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka.

Immers kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de authenticiteit van de door u neergelegde oproepingsbrief van de Sri Lankaanse politie ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet. Hoewel u uw vrees voor vervolging door de Sri Lankaanse autoriteiten mede baseert op deze oproepingsbrief van de politie, blijkt u zelf nauwelijks op de hoogte te zijn van de inhoud van de brief. Hierdoor brengt u de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees sterk in het gedrang. Zo gaf u toe tijdens uw gehoor op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag niet te weten wanneer uw familie de oproepingsbrief van de politie had ontvangen, noch wist u op welke datum u door de politie werd opgeroepen voor verhoor (zie gehoor CGVS, p.9). Dat u geen Singalees kan lezen terwijl het document is opgesteld in de Singalese taal, waarmee u uw onwetendheid eerst tracht te vergoelijken, doet niet terzake daar u tegelijk een Engelstalige vertaling van het document neerlegde. Dat u ook niet veel kennis hebt van de Engelse

taal zoals u beweert, is weinig geloofwaardig gezien uw jarenlange verblijf in Europa. Bovendien vergt de vaardigheid om een datum volgens de Westerse kalender te lezen, zoals vermeld staat in deze oproepingsbrief, weinig doorgedreven kennis van het Engels en geldt uw excuus als dusdanig niet. Voorts beweerde u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de oproepingsbrief van de politie van uw moeder per post ontvangen had 20 à 25 dagen voor uw gehoor op de DVZ op 10 februari 2015 (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 17). Gezien uw gehoor op het CGVS plaatsvond op 7 mei 2015, kan worden aangenomen dat u ruim voldoende de tijd had om te voorzien in een vertaling naar het Tamil van de Singalese oproepingsbrief, indien u deze onvoldoende begreep. Het gegeven dat u door uw levensomstandigheden in België in de war bent geraakt, kan hiervoor evenmin als een verschoningsgrond worden beschouwd. U was trouwens niet op de hoogte van de verdere afloop en eventuele andere ontwikkelingen nadat uw ouders deze oproeping hadden ontvangen van de politie (zie gehoor CGVS p.10) in Sri Lanka. Hoewel uw vader eens ondervraagd werd en dezelfde dag nog werd vrijgelaten zoals u verklaarde, weet u bevreemdend genoeg niet wat hierna nog is gebeurd tussen de politie en uw achtergebleven familieleden. Ook dit valt moeilijk te rijmen met uw ingeroepen vrees voor vervolging door de autoriteiten van Sri Lanka. Nochtans hebt u volgens uw verklaring op het CGVS nog na deze gebeurtenis contact gehad met uw familie in Sri Lanka (zie gehoor CGVS p. 3). Uw uitleg dat u enkel met uw moeder sprak omdat uw vader steeds gaan werken is of uw zus ergens moet wegbrengen is niet aanvaardbaar aangezien kan verwacht worden dat uw moeder ook wel zal weten of uw vader al dan niet nog ondervraagd werd nadien (zie gehoor CGVS p. 10). Bijgevolg is de bewijswaarde van het door u neergelegde stuk zeer twijfelachtig en volstaat het stuk niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag op te heffen. Documenten kunnen pas een verklaring ondersteunen, voor zover de verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. U bleef voorts het antwoord schuldig op de vraag waarom u plots na een jarenlange afwezigheid opnieuw werd gezocht door de Sri Lankaanse politie (zie gehoor CGVS p. 10).

Daarenboven kunnen uw verklaringen gedaan tijdens uw tweede asielaanvraag aangaande enkele cruciale elementen tegenstrijdig worden genoemd aan uw verklaringen gedaan tijdens uw eerste asielaanvraag. Terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde in september en oktober 2008 te zijn benaderd door Tamiltijgers om zich bij hen aan te sluiten (zie gehoor CGVS 19/11/2009 p. 21-22), situeerde u deze gebeurtenissen tijdens uw tweede asielaanvraag veel eerder, met name al eind 2005 en begin 2006 (zie gehoor CGVS, p.4 en 5). U voegde daaraan toe dat u sinds 2006 tot uw vertrek uit Sri Lanka in 2008 in Colombo zou hebben gewoond (zie gehoor CGVS p. 4). Tijdens uw eerste asielaanvraag daarentegen verklaarde u pas in oktober 2008 naar Colombo te zijn gevlucht, van waar uit u kort daarna het land verliet (zie gehoor CGVS 19/11/2009 p. 1, 16). Gezien bovengenoemde elementen de kern raken van uw asielmotieven, bevestigen deze tegenstrijdigheden nogmaals het bedrieglijke karakter van uw verklaringen, zoals eerder in de beslissing inzake uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld. Geconfronteerd met deze ongerijmdheden, kon u maar een weinig afdoende verklaring bieden. U meende dat u nog jong was tijdens uw eerste asielaanvraag en weinig verstand van zaken bezat toen (zie gehoor CGVS, p.7). U kon op geen enkele wijze uw gewijzigde verklaringen aantonen, waardoor er opnieuw geen geloof aan kan worden gehecht. Aldus biedt u nog steeds geen zicht op uw werkelijke verblijfplaatsen in Sri Lanka voor uw vertrek uit dat land en evenmin op de redenen voor uw vlucht die hiermee onlosmakelijk verbonden zijn.

Wat de moord op uw beide ooms in Colombo betreft, waardoor u tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde dat u evenmin in Colombo veilig was, dient gewezen te worden op het feit dat ook deze elementen in de beslissing van uw voorgaande asielaanvraag aan bod kwamen. U slaagde er weerom niet in uw familieband met deze mannen aan te tonen, daar u er à priori al niet in slaagt uw eigen identiteit aan te tonen. De identiteitsdocumenten die u in uw eerste asielaanvraag neerlegde, met name uw geboorteakte en "Postal Identity Card", werden immers frauduleus bevonden. Tijdens het gehoor op het CGVS in uw tweede asielaanvraag kon u geen nieuwe identiteitsdocumenten neerleggen, terwijl nochtans in de beslissing van uw eerste asielaanvraag werd aangevoerd dat het niet kunnen aantonen van uw identiteit een heikel punt betreft in de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U kon hiermee geconfronteerd geen verklaring bieden en herhaalde slechts dat u een geboorteakte en een "Postal Identity Card" op de rechtbank, waarmee u de RVV bedoelt, hebt neergelegd ter staving van uw identiteit. Dat u verder niet op de hoogte bent waar in Colombo uw ooms werden gedood (zie gehoor CGVS, p.6), strookt niet met uw aangehaalde vrees noch met uw aangehaalde familieverband met deze vermoorde mannen.

Evenmin kunnen uw activiteiten hier in België doen concluderen dat u in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming. Hoewel u beweert deel te hebben genomen aan Tamilprogramma's van de Tamilvereniging "T.C.O.", kan noch uw profiel noch uw betrokkenheid bij deze organisatie worden beschouwd als geloofwaardig, waardoor u mogelijk vervolging riskeert bij uw terugkeer naar Sri Lanka. Zo bleek u geen idee te hebben waarvoor de afkorting "T.C.O." staat en noemde u aanvankelijk deze vereniging verkeerdelijk als "T.C.C.O." (zie gehoor CGVS, p.11). Behalve

eens te hebben deelgenomen aan een herdenking van de "LTTE"- martelaren op heldendag en aan de sportdag, hebt u geen activiteiten verricht voor deze organisatie. U bent evenmin ooit lid geworden van "T.C.O.". Uw weinige engagement blijkt verder uit het feit dat het u onbekend is wie de voorzittersfunctie van "T.C.O." uitvoert. U kon geen overige leidinggevende figuren met hun precieze rol binnen de vereniging van "T.C.O." bij naam opnoemen (zie gehoor CGVS, p.10-11). U legde evenmin enig begin van bewijs neer waaruit uw betrokkenheid met de vereniging "T.C.O." zou kunnen blijken. Derhalve maakte u uw betrokkenheid hierbij niet aannemelijk, waardoor het ook niet aannemelijk is dat de Sri Lankaanse autoriteiten van enig engagement bij deze organisatie van uw kant op de hoogte zouden zijn. Uw vrees voor vervolging wegens deze surplace activiteiten is dan ook niet aangetoond.

U kon voorts geen andere documenten neerleggen om uw identiteit aan te tonen of om uw asielaanvraag te ondersteunen. De kopie van de "Postal Identity Card" en de persknipsels inzake de moord op uw ooms die in uw administratief dossier werden teruggevonden werden al tijdens de eerste asielaanvraag voorgelegd en beoordeeld.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka dd. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw bewering wegens een LTTE- verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal (onder meer in Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer" en de COI Focus "Sri Lanka. Terugkeer naar Sri Lanka"), voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als volgt aan:

"Verzoeker werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat hij niet voldoende aangetoond heeft dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien schendt de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker!

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst

Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .1. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.”

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker heeft op 12 oktober 2008 Sri Lanka verlaten en een eerste asielaanvraag ingediend op 5 december 2008. Verzoeker hield zich voor als minderjarige wat na een onderzoek van de dienst voorgedij niet aanvaardbaar werd geacht. Er werd via een botscan op 13 januari 2009 “*met een redelijke wetenschappelijke zekerheid*” besloten dat verzoeker 20,3 jaar is (en niet 18,3 jaar zoals de bestreden beslissing foutief stelt). Verzoekers asielrelaas dat hij afkomstig is van Kilinochchi waar hij problemen had met de LTTE werd ongeloofwaardig bevonden. Op 24 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft bij arrest nr. 41 959 van 20 april 2010 besloten dat verzoekers asielaanvraag ongegrond was.

2.4. Verzoeker legde bij zijn eerste asielaanvraag meerdere stukken neer waarvan de Raad als volgt oordeelde: *“Verzoeker legt een geboorteakte neer om zijn identiteit aan te tonen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonbaar dat dit stuk hem aanbelangt. Indien deze geboorteakte volgens FOD buza “geen probleem” vertoont merken de gespecialiseerde diensten van de federale politie (Dienst ter Bestrijding van Valsheden en Documenten) op “dat het een kopij is en dat enkel de blauwe stempels en de datum op de rug van het document niet gekopieerd werden”. Er kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan dit stuk. Ter terechtzitting legt verzoeker ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit een originele “identity card” neer uitgereikt te Kilinochi op 8 april 2006. Ter terechtzitting werd het stuk nader bekeken met zowel verzoeker als verweerder en werd gewezen op flagrante gebreken zoals de rode stempel die onder en niet boven de foto doorloopt en de zwarte stempel op de rechterpagina die boven op een kleurenkopie gezet werd. De vervalsingen zijn dermate flagrant dat ook een niet geoefend oog kan opmerken dat het een ingevulde kleurenfotokopie betreft en geen origineel stuk. Verzoeker heeft hierop niet gemeend te moeten antwoorden. Verzoekers geloofwaardigheid is ernstig aangetast door het neerleggen van vervalste stukken. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan.*

(...) Verzoeker is ook niet vertrouwd met de situatie in Noord-Sri Lanka en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om enig geloof te hechten aan verzoekers verblijf in het district Kilinochchi, en derhalve evenmin aan zijn asielmotieven.”

2.5. Inzake het asielrelaas oordeelde de Raad: *“De asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke vaagheden en onwetendheden in verzoekers verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Kilinochi alsook van zijn beweerd vrees voor het LTTE onderuithalen. Verzoeker betwist zijn onwetendheden niet maar meent dat deze te wijten zijn aan externe factoren met name zijn leeftijd, achtergrond en de vertolking tijdens het CGVS-verhoor.(...)”*

3.4. *De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoekers verklaringen zijn echter onvoldoende om zijn identiteit aannemelijk te maken. Waar verzoeker aanvoert dat “Kennen 15-16-jarigen in België dan zoveel over lokale politiek, beleid, instellingen edm? Bovendien is de regio van afkomst van verzoeker een door conflict getroffen gebied, dat ook in het onderwijs, de opvoeding en de sociale en maatschappelijke instellingen zijn littekens nalaat. Een gebrekkige kennis kan in dat licht moeilijk ten laste van verzoeker worden geduid” kan slechts worden vastgesteld dat ook een kind, zeker een tiener en ongetwijfeld een jong volwassene kan vertellen over zijn eigen leefwereld. Dit klemmt te meer nu geenszins naar complexe politieke of institutionele kwesties werd gevraagd maar naar elementaire gegevens of dramatische gebeurtenissen uit zijn onmiddellijke omgeving. Van verzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij als tiener weet wat er zich in zijn directe omgeving afspeelt, in het bijzonder als het om ernstige en ingrijpende gebeurtenissen gaat die hem rechtstreeks raken. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekers kennis aangaande de evolutie van de strijd tussen het Sri Lankaanse leger en het LTTE in zijn regio, de gevechten, bombardementen en concrete incidenten die plaatsvonden in de periode toen hij beweert verbleven te hebben in het district Kilinochchi dermate summier is. Verzoeker is ook niet vertrouwd met de situatie in Noord-Sri Lanka en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om enig geloof te hechten aan verzoekers verblijf in het district Kilinochchi, en derhalve evenmin aan zijn asielmotieven.*

3.5. *Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker evenmin bekend is met eenvoudige begrippen die in Sri Lanka jarenlang dagelijks in de media en in de omgang werden gebruikt. Zo blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker de benamingen “de beweging”, “tijgers” en “liberale tijgers” gebruikte en toen daarop gevraagd werd “Kent u officiële benaming van deze beweging” hij niet kon antwoorden (gehoorverslag CGVS, gehoorverslag 16.11.2009, p.13). Dat verzoeker zijn hele leven in Tamil-gebied zou hebben gewoond, dat zijn stiefvader arbeid verrichte voor het LTTE en dat hij zelf door het LTTE werd benaderd met oog op zijn inlijving en hij hiervoor diende te vluchten kan bezwaarlijk overtuigen nu hij naast de officiële naam van de Tamil tijgers geen bijzonderheden kent. Verzoekers opmerking dat er “onderverdelingen zijn en lokale benamingen” doet niet ter zake en kan verzoekers onbekendheid met de officiële benaming niet vergoelijken. Verzoekers onwetendheid over dergelijke eenvoudige zaken tasten de waarachtigheid van zijn Sri Lankaanse herkomst aan. Dit wordt daarenboven versterkt nu hij ook het Singhalees niet kent niettegenstaande zijn moeder afkomstig zou zijn uit Colombo en hij er geboren zou zijn, en hij evenmin enige kennis van Colombo aantoonbaar. Zelfs al zou verzoeker gevolgd worden en hij maar kort in Colombo verbleef, is niet aannemelijk dat hij niet weet naar welk ziekenhuis*

zijn moeder werd gebracht. Ook kent verzoeker het treinstation van Colombo niet waar hij zou zijn aangekomen, noch de weg die hij uit het Noorden nam en ten slotte kan hij evenmin aantonen dat hij via de luchthaven van Colombo heeft gereisd nu hij de open vragen over de locatie en het uitzicht van de luchthaven niet kan beantwoorden "Nee mevrouw dat weet ik niet" (CGVS-verhoor p.13). Overigens toont verzoeker niet aan dat de weg van Vavunya naar Colombo door "de jungle" loopt, noch dat hij ooit met de trein reisde in Sri Lanka. Evenmin is verzoeker bekend met de strenge identiteitscontroles in Sri Lanka die gepaard gaan met "grootscheepse zoekoperaties" (zie Cedocarapport, cl 2008-011, Update situatie voor Tamils in Colombo, 26 november 2008). Verzoekers kennis over Sri Lanka is onbestaande. Ook ter terechtzitting kon hij niet toelichten waarom zijn nationaliteit aannemelijk zou zijn. Verzoeker verwijst naar een ter terechtzitting neergelegde getuigenis van de Grama van Niladhari. De verwerende partij merkt terecht op dat aan dit document geen geloof kan worden gehecht nu verzoekers verklaringen over Sri Lanka niet kunnen overtuigen. Overigens vertoont het document geen kenmerken waaruit zou kunnen blijken dat het afkomstig is van een officiële instantie van Sri Lanka. Het betreft immers een louter computer getypte brief met een handtekening en een stempel die gemakkelijk kan aangemaakt worden. De brief is geenszins voldoende om de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen."

2.6. Verzoeker stelt in het verzoekschrift: *"Verzoeker zijn vorige asielaanvraag is geweigerd omwille van het feit dat men geen geloof hechtte aan de verklaringen van verzoeker. Verzoeker legde bij zijn tweede asielaanvraag verschillende documenten neer om zijn eerste verklaringen te staven, toch weigert het CGVS om deze zelfs maar te onderzoeken! (...) De aanvraag van verzoeker werd immers inoverweging genomen omdat men erkende dat er sprake is van nieuwe elementen. (...) Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom de neergelegde oproepingsbrief niet volstaat voor het CGVS."*

"Dat dit document wel degelijk bewijst dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker. Immers waar "ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de authenticiteit van de door u neergelegde oproepingsbrief van de Sri Lankaanse politie..." is een loutere bewering. Immers uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker er wel bekend mee is dat hij ondervraagd werd over dit document en dat hij niet "nauwelijks" op de hoogte zou zijn van de inhoud van de brief en dat dit document pas een verklaring kan ondersteunen, voor zover de verklaringen zelf geloofwaardig zouden zijn".

Verzoekers toelichtingen over zijn onwetendheid kunnen echter niet verschonen dat hij een document neerlegt waarvan hij de inhoud niet kent. Zijn betoog dat hij dit niet moet kennen omdat hij enkel het Tamil spreekt en het document in het Singalees is opgesteld, kan slechts ondersteunen dat verzoeker willekeurig documenten blijft neerleggen zoals hij ook eerder bij de eerste asielaanvraag heeft gedaan. Verzoeker gaat er trouwens aan voorbij dat dit geen talenkwestie is, maar een gebrek aan ernst aan zijn kant. Immers verzoeker had dit stuk kunnen laten vertalen in het Tamil en bovendien had hij minstens nuttige inlichtingen kunnen vragen bij zijn familie wat hij volgens zijn verklaringen niet heeft gedaan terwijl hij wel stelt met zijn moeder telefonisch in contact te staan. Ten slotte en niet in het minst geeft verzoeker tijdens zijn CGVS-verhoor zelf toe dat hij in 2007 naar Colombo was vertrokken zodat hij in oktober 2008 niet benaderd kon geweest zijn door de LTTE in Killinochchi. Hij haalt zijn asielrelaas dus zelf onderuit.

3. Verzoeker meent dat hij niet kan terugkeren naar Sri Lanka omdat hij zal ondervraagd worden over de redenen van zijn lange afwezigheid van Sri Lanka (Op de vraag waarom hij door de politie gezocht wordt, stelt hij: *"nee weet ik niet juist door die lange afwezigheid gingen ze navraag doen en daarom moet ik verhoord worden" "verder nog iets over de redenen dat u werd gezocht?" "ernaast zat ik tijdje in Colombo misschien daardoor of problemen van ooms zouden ze mij gezocht" hebben. En voorts "nog andere redenen waarom u een tweede asielaanvraag indient?" "Nee"*). Ten slotte stelt verzoeker nog dat zijn moeder meent dat hij in het westen moet blijven (zie CGVS-verhoor). Waar het verzoekschrift stelt dat verzoekers vader *"reeds ondervraagd!"* werd, kan uit het CGVS-verhoor blijken dat verzoeker hierover zelf zegt dat hij dit niet echt weet. Hij komt dus niet verder dan een loze bewering.

3.1. Verzoeker kan met deze vage hypothesen niet overtuigen. Verzoeker heeft geen politiek profiel. Hij is een van de vele Sri Lankaanse landgenoten die in het buitenland verblijven. Er kan niet worden ingezien waarom hij in de negatieve aandacht zou staan van de Sri Lankaanse autoriteiten te meer nu hij niet aannemelijk maakte dat hij voor zijn vertrek uit Colombo problemen had en verzoeker geen banden met de LTTE kan aannemelijk maken. Verzoekers bewering dat het *"feit dat verzoeker zelf geen lid is geweest van de LTTE of hen nooit gesteund heeft, is van geen belang! Het feit dat hij ervan verdacht wordt banden te hebben gehad met de LTTE, wel! Het CGVS schendt flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door een eigen interpretatie te geven aan de UNHCR-richtlijnen!"* is in casu niet overtuigend. Immers indien verzoeker verdacht wordt van LTTE-banden dan diende hij dit te melden

en toe te lichten. Echter zoals uit hoger punt blijkt, is verzoekers vrees voornamelijk gesteund op zijn lange afwezigheid van Sri Lanka.

3.2. Verzoekers bewering dat zijn asielaanvraag niet werd onderzocht is bezwaarlijk ernstig nu hij bij zijn eerste asielaanvraag uitgebreid werd ondervraagd en hij in beroep nogmaals de mogelijkheid had alle elementen aan te brengen en desgevallend in een ander daglicht te stellen. Verzoekers tweede asielaanvraag werd toch opnieuw ten gronde behandeld niettemin de eerste weigeringsbeslissing, hij geen overtuigende motieven en documenten had en hij intussen ook in Duitsland asiel had aangevraagd. Ook het profiel van verzoeker werd nagegaan.

3.3. Echter verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen aantonen dat verzoeker Sri Lanka verlaten heeft en niet naar Sri Lanka terug kan, omwille van een vrees voor vervolging en evenmin dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Louter het tegendeel beweren is onvoldoende.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

3.5. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts vaststellen dat verzoeker bij algemeenheden blijft.

3.6. Er kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

3.7. Zowel verzoeker als de bestreden beslissing verwijzen onzorgvuldig naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zonder de nodige indicaties naar het geïndiceerde arrest in de bestreden beslissing en het verzoekschrift. Verzoeker meent ook dat *“er in het COI-rapport slechts een onderscheid gemaakt van de situatie in 2013 en 2014... Dit is onvoldoende en kan bijgevolg ook niet volstaan om te stellen dat verzoeker geen internationale bescherming behoeft!”*.

3.8. Verzoeker stelt dat indien *“verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:*

“ Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten naar buiten toe de schijn ophouden dat er geen problemen zijn in Sri Lanka, dat de oorlog gedaan is en er vrede heerst over heel het land, dat de vroegere LTTE leden of mensen die banden hadden met LTTE niet gefolterd worden, en dergelijke, strookt dit niet met de realiteit. Integendeel, de situatie is verergerd.

Hij heeft een enorme vrees dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld. Dit is dan ook de reden dat verzoeker, een nieuwe asielaanvraag indiende, verzoeker ziet geen enkele uitweg meer! Immers hij is geruime tijd afwezig geweest. Hem staat het zelfde lot te wachten als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Verzoeker is al geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst geweest, hij kan niet anders dan zich te beroepen op deze recente berichtgeving van onafhankelijke partijen om een correct beeld te krijgen van de situatie in zijn land van herkomst.

Bovendien wenst verzoeker te wijzen naar eerdere rechtspraak uit Nederland.

In de zaak AWB12/24857 wordt het volgende gesteld: “ Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder het standpunt ingenomen dat de informatie die uit de algemene rapporten en artikelen naar voren komt

niet betekent dat het relaas van verzoeker op een andere wijze moet worden beoordeeld dan bij de eerste asielaanvraag van verzoeker is gedaan. Als de situatie in Sri Lanka is verslechterd, laat dit onverlet dat verzoekers vrees niet aannemelijk is bevonden, aldus verweerder. Dit standpunt volgt de voorzieningenrechter niet. Dat verzoekers vrees eerder door verweerder niet aannemelijk is bevonden kan er niet aan in de weg staan dat verweerder, gelet op hetgeen hierboven is overwogen, die vrees aan de hand van de nieuwe informatie opnieuw beoordeelt.”

Bovendien hebben zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd.

AWB 12/17917 dd. 22.06.2012 van de Voorzieningenrechter in 's-Gravenhage (Nederland) verklaart het volgende: “De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht geschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat het ging om personen die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procedure, en moet het besluit van verweerder worden getoetst.”

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is, hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten.

Nederland heeft een duidelijk standpunt ingenomen inzake het repatriëren van Sri Lankanen.

Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is.

Bovendien worden mensen die terugkomen uit het buitenland extra geviseerd.

Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld.

En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Dat zijn leven wel degelijk in gevaar zou zijn indien hij dient terug te keren.”

3.9. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (*T.N. t. Denemarken*, nr. 20594/08; *S.S. e.a. t. Denemarken*, nr. 54703/08; *P.K. t. Denemarken*, nr. 54705/08 en *N.S. t. Denemarken*, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van *NA. T. Verenigd Koninkrijk* van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009, onderzocht (zie onder meer in *T.N. t. Denemarken*, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest *NA t. Verenigd Koninkrijk* van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen.

3.10. De Raad vermoedt dat verzoeker verwijst naar de zaak *E.G. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 41178/08 van 31 mei 2011, maar ziet niet in naar welke risicofactoren vervat in zaak *EG t. Verenigd Koninkrijk* verzoeker verwijst. Immers verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt voorafgaandelijk gearresteerd te zijn, noch littekens te hebben ingevolge zijn vervolging, noch banden te hebben met de LTTE, laat staan actief lid te zijn (wat hij overigens zelf nooit beweerd heeft), hij heeft geen identiteitsdocumenten neergelegd en is momenteel niet onderworpen aan een terugwijzingsmaatregel, laat staan uit het Verenigd Koninkrijk, en uit de eerste bestreden beslissing blijkt nog dat zijn Sri Lankaanse nationaliteit niet geheel kan overtuigen. Verzoeker kan zich dus enkel beroepen op het feit dat hij een etnische Tamil is die in België asiel heeft aangevraagd, wat gezien de UNHCR *Eligibility Guidelines* 2010 niet voldoende is om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen.

Voorts dient er op gewezen te worden dat verzoekende partij verwijst naar oudere rechtspraak. Immers het EHRM heeft in de zaak *B.M. t. Frankrijk* van 30 april 2015, nr. 5562/11 opnieuw bevestigd dat van een algemeen risico op schending van artikel 3 EVRM voor terugkerende Tamils geen sprake is. Evenmin ziet de Raad in hoe verzoekers verwijzingen naar Nederlandse asielzaken voor verzoekers zaak concreet dienend zouden zijn nu deze Nederlandse individuele beoordelingen vreemd zijn aan verzoekers asielaanvraag. Dat “zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd” hebben, wordt evenmin aangetoond. In tegendeel, ook recentere rechtspraak van de Britse Upper Tribunal (zie Updated Country Guidance case: *GJ and Others* (post-civil war: returnees) Sri Lanka CG [2013] UKUT 319 (IAC)) bevestigt het hogervermeld standpunt en het standpunt dat ook de Raad aanneemt.

Wat de toegevoegde persartikels betreft, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn persoonlijke vrees *in concreto* dient aan te tonen. Evenmin kan de bewering dat mensen die terugkeren “worden [ze] *verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld*” overtuigen, laat staan dat dit een beroep op internationale bescherming zou kunnen funderen, nu verzoeker dit niet toelicht, noch objectieveert. Verzoeker kan aldus niet staande houden dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een reëel risico op ernstige schade te lopen.

3.11. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizendvijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ.

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

K. DECLERCK